

ဝိမ္ဗူစာပေ

၁၂

ကမ်းပျောက်တဲ့ပင်လယ်

COVER idea Kvaaw

အခန်း (၁)

"အမလေး နာလိုက်တာ ကယ်ပါဦး အား ကျွတ် ကျွတ်"

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ် ညည်းညူသံက နားထဲကို တိုးဝင်လာသည်။ ။
နားနေခန်းလေးထဲက ထိုင်ခုံမှာ ခမ်း ဆက်ပြီး ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထ
ရပ်လိုက်မိပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

"အား အမေရေ နာလိုက်တာ ကယ်ကြပါဦး"

မွေးလူနာတစ်ယောက် ထပ်ရောက် လာပြီဟု ခမ်း သိလိုက်ခြင်းနှင့်
အတူ ခြေလှမ်းတွေက အခန်းအပြင်ဘက်ကို လှမ်းထွက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ။

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက အတော့်ကို ကသိကအောက်နိုင်သည်
။ ဆေးရုံတံခါးဝမှာ လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် နာကျင်ညည်းတွားနေ
သော ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲထူမကာ ဒရူ
တ်တိုက် ဆွဲခေါ်မတတ် ယောက်ျားအသွင်က မျက်ခုံးတွေ စုကျုံ့သွားစေ
၏။

တကယ်ဆို ဒီလို လုပ်စရာလားဟု စိတ်ထဲက ဒေါသထွက်သွားမိပေ
မယ့် ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်မိသည်။ ။

"နှင်းနှင်း လှည်းယူပြီး သွားခေါ်လိုက်ပါဦး"

ခမ်း အနားကို ရောက် လာပြီး မင်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေသော နာ့စ်

နှင်းနှင်းကို သတိပေးရသည်။ ။

နုတ်က မနားတမ်း ညည်းညူဟစ်အော်နေသည့် အမျိုးသမီးပုံစံသည် ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ဝမ်းနာခြင်း ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရပုံ ရှိသည်။ သူမကို တွဲခေါ်နေသော အမျိုးသားအသွင်ကတော့ အဖြူရောင် ကွမ်းရိုးစင်း လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် ရှားရင့်ရောင် ကွက်စိပ်ပုဆိုးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။

ဖြူဝင်းသော အသားအရည်နှင့် နုနုဖတ်ဖတ် ရုပ်သွင်က ရှင်းသန့်လွန်းကာ အမျိုးသမီးထက် ငယ်ရွယ်ပုံရတာ ထင်ရှားပါသည်။ ။

ဝမ်းနာနေသော မိန်းမကို တွဲခေါ်လာပုံကအစ မဝံ့မရဲ ကုပ်တတလေးနှင့် တကယ့် ‘အ’တတ ပုံစံပေါက်နေ၏။

နှင်းနှင်းနှင့် ဒေါ်စေးဝါးတို့ အကူအညီတွေကြောင့် သာ ထိုအမျိုးသမီး လူနာတင်လှည်းလေးအပေါ် လွယ်ကူစွာ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကြည့်ရတာ မွေးဖို့ ဖွားဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်း မရှိပါဘဲ မိန်းမဝမ်းနာမှ ဒရောသောပါး ပြေးလာသည့် အသွင်ပါပဲ။

ခမ်း အခန်းထဲ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဝင်ကာ နားကြပ်နှင့် သွေးပေါင်တိုင်း ကိရိယာကို ယူပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

လူနာ အခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော လူနာကို ခမ်း စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ။

အခြေအနေက အရေးပေါ် အခြေအနေဟု နားလည်လိုက်၏။

"နှင်းနှင်း လူနာကို O.T (Operation Theater ခွဲစိတ်ခန်း) ထဲ သွင်းလိုက်ပါ။"

ခမ်း ပြောပြီးသည် နှင့် O.G ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် အခန်းဆီ ခပ် သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့သည်။ ။

စားပွဲပေါ်မှာ စာရင်းဇယားတွေ ဖိုင်တွဲတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ပါဝါမျက်မှန်ကိုင်းလေး ပင့်ကာ ခမ်းကို ကြည့်ရင်း

"မွေးလူနာ အရေးကြီး လာပြီလား ခမ်း"

"ဟုတ်တယ် မမဆင့် လူနာက သွေးပေါင်ကျနေတယ် Operation လုပ်ရမယ့် အခြေအနေပါ"

ခမ်း စကားတွေကို ခေါင်းညိတ် လက်ခံရင်း O.G မမဆင့်ထရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

"မောင်ရန်နိုင် လူနာကို G&M (သွေးအုပ်စု ခွဲခြားစစ်ဆေးခြင်း) လုပ် ပါ၊ မနွယ်က Pre-op (မခွဲစိတ်မီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း)တွေ လုပ်ထားနှင့် ပါ၊ ခမ်း လူနာရှင်ဆီက Concent (ခွဲစိတ်ကုသရန် သဘောတူလက်မှတ် ရယူခြင်း) ယူပြီး လိုက်ခဲ့ပါ"

O.G ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ဆင့်က အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် ညွှန်ကြား ရင်း ရုံးခန်းထဲက ဦးဆောင် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ခမ်း လိုအပ်သည့် ဖိုင်တွဲကို ကောက်ယူကာ အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့၏။ ခွဲ စိတ်ခန်းရှေ့က မြင်မြင်ထင်ထင် ထိုင်ခုံတွေပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှ မ တွေ့ရပါ။

သည် မျှအရေးကြီးနေချိန်မှာ မွေးလူနာ၏ အမျိုးသားက ဘယ်ချော င်ရောက်နေသည် လဲ။ ခမ်း စိတ်တိုသွားတာ အမှန်။

လူနာကို တွဲခေါ်လာကတည်းက ထိုအမျိုးသား တစ်ယောက်တည်းမို့ ခမ်း မျက်ဝန်းတွေက ကသောကမျော ရှာနေရတာ၊ ကျီးကန်းတောင်း

မှောက်။

လူနာ ခုတင်မှာ လည်း မတွေ့။ အပြာရောင် မွေ့ရာထက်မှာ ဘာမှ လည်း ခင်းကျင်းပြင်ဆင်မထား။ ဆေးရုံကို ဘာတစ်ခုမှ ယူမလာဘဲ သည် အတိုင်း လူချည်း ပြေးလာကြသည် လား။

ခမ်း တော်တော်တော့ စိတ်တိုနေပြီ။ အခန်းထဲက ပြန်လှည့်ထွက်ရင်း စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်ခဲ့သည် ။

ကြည့်စမ်း ဆေးရုံတံခါးဝမှာ လက်နောက်ပစ်ကာ ကျောပေးရပ်နေသည့် ထိုလူအသွင်က ခမ်း ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ဖို့ ကင်းလွတ်သွားစေခဲ့သည် ။

"ဒီမှာ "

ဒေါသလှိုင်းသင့်နေသော ခမ်းအသံက နှုတ်ဖျားက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခုန်ထွက်သွားခဲ့သည် ။

"ဪ ဒေါက်တာ"

ခမ်းကို လှမ်းကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေက ရိုးသားမှုတွေ လက်ဖြာနေပေမယ့် ခမ်း ဒေါသတွေကိုတော့ မပြေစေနိုင်ခဲ့တာ သေချာသည် ။

"ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး"

"ဗျာ"

"ရှင် အူတူတူ အတတ လုပ်မနေနဲ့ ၊ မွေးလူနာအတွက် ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေတာ"

ခမ်း စိတ်မရှည်နိုင်စွာ စူးစူးရှရှ ပြောလိုက်သံကြောင့် သူ့မျက်လုံးက

ပြူးကာ ထိတ်လန့်သွားတာ အထင်အရှား။

"ကျွန်တော် ဟို ကျွန်တော်"

စကားသံတွေက တုန်ယင် တွန့်ဆုတ်ပြီး ဘာမှ ထပ်ထွက်မလာသော သူ့ကို ခမ်း သည်းခံနိုင်မှုအစွမ်းတွေ လုံးဝ ကုန်ခမ်းသွားခဲ့သည်။

"ရှင် မထိုးဘူးလား ထိုးမလား"

ခမ်း ယတိပြတ် မေးရင်း လက်ထဲက ဖိုင်တွဲကိုလည်း စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

ခမ်းရဲ့ ဒေါသတွေကို ဥပေက္ခာပြုကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဆေးရုံအပြင်ဘက်ကို ဦးလှည့်သွားတာမို့ ခမ်း လက်တစ်ဖက်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ပုတ်ခတ်မိတော့သည်။

"ဒီမှာ ရှင် ကျွန်မတို့ ကို လာပြီး ဒုက္ခတွေပေးနေတာလား၊ မွေးလူနာက ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ခွဲစိတ်မွေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ၊ လူနာရှင်ရဲ့ သဘောတူ ခွင့်ပြုလက်မှတ် တစ်ခုအတွက် ကျွန်မ ရှင်ကို လိုက်ရှာနေရတဲ့ အချိန်တွေက စက္ကန့်တိုင်း အရေးပါတယ်၊ အားလုံးကို ရှင် စိတ်ဒုက္ခပေးနေတာကို ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်"

ခမ်း အသံတွေ လိုအပ်သည် ထက် ကျယ်လောင်တုန်ခါသွားတာကြောင့် အားလုံး မျက်ဝန်းတွေက လှမ်းကြည့်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ခမ်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီမို့

လက်ထဲက ဘောပင်ကို ထိုလူလက်ထဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုးထည့်ပေးတာ

"အခုချက်ချင်း ရှင် ဟောဒီ နေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ"

သည် တစ်ခါတော့ သူ ဘာမှ မငြင်းဆိုတော့ဘဲ ခမ်း စေခိုင်းသည့် အတိုင်း ဖိုင်တွဲပေါ်က စာရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။ ။

ဖြူနုသွယ်တန်းသော လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် ရှင်းသန့်သော လက်သည်းခွံလေးတွေကို ခမ်း မြင်တွေ့နေရသည်။ ။

မိန်းမဆန်လွန်းအောင် နုဖတ်လွန်းပြီး ရဲရင့်ဖျတ်လတ်မှု မရှိသော ထိုယောက်ျားကိုတော့ ခမ်း ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီး လေးစားလို့ မရနိုင်ပါ။ ။

သူ လက်မှတ်ထိုးပြီးသည့် ဖိုင်တွဲကို ခမ်း ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ရင်း

"ရှင် ဒီမှာ ပဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်မနေနဲ့ ဦး၊ မွေးခန်းထဲက ရှင်မိန်းမ မီးဖွားပြီး ပြန်ထွက်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားပါ။ လူအတွက် ကလေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မပါဘဲ ဆေးရုံရောက်လာတဲ့ ရှင်လို နံနံအအ အဖေမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်"

ခမ်း စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောဆိုပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ သူ ကြောင်တောင်တောင် ရပ်ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သည် လောက်အထိ တုံးလွန်း နံအလွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘီးလူးကြိမ်း ကြိမ်းလိုက်မိသော ခမ်းကို ရပ်ငေးကြည့်နေသူတွေကို ဘယ်လို ထင်မြင်ကြမည် မသိပါ။

ဒေါက်တာ သွင်ခမ်းနား ဆိုသည့် ဆရာဝန်မလေးက ရုပ်လေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ကြမ်းတမ်းလိုက်တာဟု ဆိုမည်လား။

ထင်ချင်လည်း ထင်ပါစေတော့။

ခမ်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်ချင်လောက်အောင် သင်းကလေး လုပ်

ရပ်က ဆိုးလွန်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ညည်းတွားသံတွေ၊ သွေးစက်တွေ၊ ချွေးစက်တွေကြားက လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်ဟစ်ကြွေးလိုက်သည့် ကလေးငယ်၏ အူဝဲသံ လေးက စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"ယောက်ျားလေး ဒေါက်တာရ"

ခွဲစိတ်မွေးဖွားပြီးသည့် ကလေးငယ်ကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည့် နာ့စ် သွယ်သွယ်က ဝမ်းသာအားရ ဆိုတော့ ခမ်း ကြည်နူးစိတ်ကလေး ဝေမိသည်။ ။

ခွဲစိတ်ခုံပေါ်မှာ သတိလစ်နေဆဲ မိခင်ဖြစ်သူ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် ရင်း ခမ်း မျက်ဝန်းထဲ ပြေးမြင်လာသည် က ကလေးရဲ့ ဖခင်ပုံရိပ်။

တကယ့် လူနဲ့ လူအ၊ သည် ကလေးလေးကတော့ အဖေတူသားတစ် ယောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု တောင် ခမ်း ဆုတောင်းမိမတတ်။

အားလုံး စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ O.G ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် ဦး ဆောင်သော ခမ်းတို့ ဆရာဝန်အဖွဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာနိုင် တော့၏။

"ဟေ့ မင်းကလေးရော လူကြီးရော နေကောင်းတယ်၊ အိုကေသွားပြီ ဝမ်းသာတော့"

ခွဲစိတ်ခန်း ရှေ့က ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော သူ့ကို O.G

မမဆင့်က တရင်းတနှီး ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သည်။ ဒါကို အူကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးကြည့်နေပြီးမှ

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

တော်သေးတာပေါ့။ ကျေးဇူးတင်စကားလေးတော့ ပြန်ပြောနိုင်ပေလို့ ၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် သူ့အကြည့်တွေက ခမ်းဆီကို လှမ်းကြည့်လာသည်။

ခမ်း တမင် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ ချက်ချင်း အကြည့်လွဲကာ ပြန်ထိုင်သွားသည်။

"နှင်းနှင်း ကလေးအဖေ လက်ထဲက သူ့သားကို ပေးလိုက်ပါ"

ဖြူဖွေးသော အနှီးစဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော ကလေးငယ်ကို နှင်းနှင်းက သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးတော့ မချီတတ် ချီတတ်နှင့် ပွေ့ထား၏။

"ကလေးလည်း ပြုတ်ကျဦးမယ်၊ ပေးပါ ကျွန်မပဲ ခုတင်မှာ သွားထားပေးပါ့မယ်"

ကြားထဲက မနေနိုင်သူ နှင်းနှင်းက ကလေးကို ပြန်လှမ်းပွေ့ချီကာ ထွက်သွားတော့မှ အနောက်က အူတူတူနှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ပုံစံကတော့ တကယ့်ကို တုံးအလွန်းသည့် အူကြောင်တုံးလေးဟု ခမ်း ကောက်ချက်ချမိသည်။

မျက်နှာ နုနုဖတ်ဖတ်ကလေးကို မြင်ရုံနှင့် ခမ်းထက် အသက် ငယ်ရွယ်သူဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ထင်သည်။

သားဦးဆိုတော့ ပိုဆိုးတော့မည်ပေါ့။ လူကြီးမိဘတွေ တစ်ယောက်မှ

ရောက်မလာကြဘူးလား မသိပါ။ အူကြောင်တုံးလေး အသွင်ကတော့ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်တတ်ပုံလည်း မရ။ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရလည်း မပေါ်။

သင်းကလေး မိန်းမယူတာကို မကြည်ဖြူ၍ မိဘတွေက ဥပေက္ခာပြု စွန့်ပစ်ထားခြင်းလား၊ ခမ်း ခေါင်းထဲကို ဆင့်ပွားဝင်လာသော အတွေးတွေက နားနေခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည် အထိ ဖြစ်သည် ။

"မမခမ်းနား ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်ဦးနော်"

ခမ်း အကြိုက်ကို သိသော နှင်းနှင်းက ဓာတ်ဘူးထဲမှာ အသင့်ဖျော် ထည့်ထားသော ကော်ဖီပူပူကို ခွက်လေးထဲ ထည့်ကာ ယူလာပေးသည် ။

ကော်ဖီ ခါးသက်သက် အရသာကို ခမ်း ဇိမ်ခံသောက်ရင်း စိတ်ကို ပေါ့ပါးစွာ အနားပေးလိုက်မိသည် ။

သားဖွားဆောင်ဘက်က ပျံ့လွင့်လာသော ကလေးငယ်တို့ ၏ ငိုကြွေးသံလေးတွေက ခမ်းအတွက်တော့ အပန်းဖြေ နားဆင်ဖို့ ဂီတသံ စဉ်လေးတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဒေါက်တာ သွင်ခမ်းနား ဆိုသည့် သူမ ဘဝလေးကို ခမ်းတွယ်မက် ပျော်ပိုက်စွာ ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲလေ။

အခန်း (၂)

Round လှည့်ပြီးသွားချိန်လေးမှာ ခမ်းအတွက် တစ်ခဏတာတော့ အားလပ်ခွင့်လေး ရပါသည်။ ။

လက်ရှိ အရေးပေါ်လူနာလည်း မရှိတာမို့ အညောင်းပြေ အညာပြေ စကြိုကော်ရစ်တာလေးမှာ ခမ်း လမ်းလျှောက်မိသည်။ ။

လက်နှစ်ဖက်ကို လိုအပ်သည် ထက် ပိုမိုလွှဲခါရမ်းကာ ခြေလှမ်းတို့ ကျဲကျဲမှန်မှန် လျှောက်တတ်တာ ခမ်းအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ ။

လူကြည့်ကောင်းအောင် တမင်လုပ်ယူရသော လမ်းလျှောက်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်လွတ်လပ်မှု အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်စေသည့် သည် လိုလမ်းလျှောက်မှုမျိုးကို ခမ်း သဘောကျ နှစ်သက်မိသည်။ ။

စကြိုလမ်းထိပ် အဆုံးမှာ ခမ်း ချာခနဲ ပြန်ဦးအလှည့်မှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားမိ၏။

အူကြောင်တုံး ကောင်လေးက ခမ်းကို ငေးမောရပ်တန့်လို့ ကြည့်နေသည်။ ။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆွဲထားသည် က လက်ဆောင်ပန်းခြင်းကြီးတစ်ခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ။

သည် တစ်ခါ ဝတ်ဆင်ထားသော မီးခိုးရောင်
ခေါင်းစွပ်စွယ်တာအဖြူစင်းနှင့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်က မနေ့

ကထက် ကြည့်ကောင်းတာ အမှန်။

ဆံပင်တိုတိုကပ်ကပ်နှင့် မျက်နှာလေးက ပိုမိုပေါ်လွင် ရှင်းသန့်နေခဲ့သည်။ ။ ထင်းပြီး တန်းနေသော မျက်ခုံးတွေအောက်က ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ နှာတံကျစ်ကျစ်က အချိုးကျ၍ ပန်းရောင်သမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးမလို ရယ်မလို ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်နေ၏။

ရုပ်ရည်သွင်ပြင်နှင့် အရပ်အမောင်းကတော့ ဘာဝတ်ဝတ် စတိုင်ကျ လိုက်ဖက်အောင် ချောမွေ့ပြေပြစ်ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ခမ်း သိထားသော သူသည် အူကြောင်တုံးလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ရပ်ကာ ခမ်း အကဲခတ်ကြည့်နေမိတာ အတော်ကြာ လို့ သူကလည်း ခြင်းတောင်းလေး ကိုင်ဆွဲကာ ရပ်နေသော ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်အတိုင်း။

သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီစင်္ကြံလမ်းမှာ ရှိနေတာလည်း ခမ်းနှင့် သူ နှစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါဆို ခမ်းဆီလာတာလား။ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။ ။

သင်းကလေး အူကြောင်တုံး ရပ်နေတိုင်း ကိုယ်က လိုက်ရပ်နေမိတာ တော့ မဟုတ်သေးပါ။ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာမိပြီး ခမ်း ခြေလှမ်းတို့ ဆက်လှမ်းသည်။ ။

ခမ်း မျက်ဝန်းတွေကို သူ့ဆီမကြည့်မိအောင် တမင်ရှောင်ကာ သူ့နံဘေးကပဲ ခမ်း ကျော်ဖြတ်လျှောက်သည်။ ။

"ဒီ ဒီမှာ ခင်ဗျ"

စကားသံ တုန်ယင် ထစ်ငေါ့စွာနှင့် သူ့အသံ တိုးတိုးကြောင့် ခမ်း ချာခနဲ ပြန်ဦးလှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ရှင် ခေါ်နေတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

"ဟို ဒေါက်တာ ဒေါ်သွင်ခမ်းနားကိုပါ ခင်ဗျာ"

ခမ်း အမည်ကိုတောင် သိနေသည် လား။ သည် လိုကျတော့လည်း သိပ်ပြီး မနံ့မအသေးဘူး ထင်၏။ ခမ်း သူ့ရှေ့အထိ ပြန်လှည့်လျှောက်ခဲ့ရင်း ခြေနှစ်လှမ်းအကွာလောက်မှာ ရပ်လိုက်သည် ။

"ကဲ ပြော ရှင်က ကျွန်မကို ခေါ်တာဆိုတော့ ဘာကိစ္စလဲ"

မနေ့က အစာမကြေသည့် ကိစ္စအတွက် ခမ်းမျက်နှာနှင့် လေသံက မာကြောကြောနိုင်နေမှာ သေချာသည် ။ ကြည်လဲ့နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက ခမ်းကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေတာတော့ အမှန်။

"ဟို ဒီလိုပါ မနေ့ကိစ္စ ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့ ပါ"

မျက်နှာညိုမဲ့မဲ့လေးနှင့် သူ ပြောသော စကားသည် ဒီတစ်ခါတော့သိပ်ပြီး ထစ်ထစ်အအ မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် စကားတွေအတွက်တော့ အားယူနေသည့် ပုံပေါက်နေသေး၏။

"တောင်းပန်တယ်ဆို ပြီးပြီပေါ့"

ခမ်း ပြောပြီးသည် နှင့် ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်တော့ သူ ကပျာကသီတားသည် ။

"နေ နေပါဦး ကျွန်တော် ဒေါက်တာ့ကို ဒါလေး လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ပါ"

"ဘာ"

လက်ထဲက လက်ဆောင်ဆွဲခြင်းကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ ကမ်းပေးရင်း သူ ပြောတော့ ခမ်း ဒေါသသံနှင့် ဟစ်အော်မိ၏။ ခြင်းလေးထဲမှာ ရှိ

နေသော ပန်းသီးတွေ အိုဗာတင်းတွေ နို့ဆီဘူးတွေကို ခမ်း ခပ်မဲ့မဲ့ ငုံ့ကြည့်မိလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ အဲဒါတွေကို ကျွန်မ မလိုအပ်ဘူး။ ရှင့်ဘာသာ ပြန်ယူသွားတော့"

"ဟို မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ သူများ တွေက ပြောတယ်၊ ဒေါက်တာမလေးက စိတ်ကောင်းတယ်ဆိုလို့ "

"ဘာပြောတယ် ဘာပြောတယ် ရှင့်စကား အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ကျွန်မက စိတ်မကောင်းရအောင် ရူးနေလို့ လား။ ရှင် ဘာစကား ပြောတာလဲ "

ဒေါသစိတ်နှင့် အတူ သူ့ရင်ဘတ်ကို ခမ်း လက်တစ်ဖက်က ခပ်ဆောင့်ဆောင့် တွန်းထုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။ ထင်မှတ်မထားသော တုံ့ပြန်ချက်ကြောင့် ထင်၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ အံ့သြထိတ်လန့်သွားတာ အထင်အရှား။

"ကျွန် ကျွန်တော် သူတို့ ပြောတာ ယုံ ယုံမိလို့ ပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

ကြည့် တောင်းပန်နေပုံက ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းသလဲ။ သူများ ပြောတာ ယုံမိတာပဲ မှားသလိုလို၊ ဒါဆို သွင်ခမ်းနားက စိတ်ထား မကောင်းတဲ့ မိန်းမပေါ့။

"ရှင် ကျွန်မကို တမင်လာစော်ကားနေတာပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်"

"အာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျွန်တော် မနွေက ကိစ္စအတွက် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆရာမအဖွဲ့ကို လက်ဆောင်ပေး

ချင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော် စကားပြောဖူးတာကလည်း ခင်ဗျားတစ်ယောက်
ပဲ ရှိတော့ ဒီ ဒီလက်ဆောင်တွေကို ခင်ဗျားဆီ လာပေးတာပါ။"

သည် တစ်ခါတော့ စကားတွေကို တစ်ဆက်ကြီး ပြောကာ သူတော
င်းပန်နေသည် ။ ခမ်းကတော့ နှုတ်ခမ်းတွေကို အသားကုန် မဲ့ချပစ်လို
က်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုအပ်သည် ထက် ဆန့်မတ်ပစ်လိုက်၏။

"သေချာကြည့်စမ်း ကျွန်မ မျက်နှာကို ရှင် အသေအချာကြည့်ထားစ
မ်း၊ ကျွန်မတို့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ စေတနာကို ရှင် ဘယ်လိုဦးနှောက်နဲ့
တွေးဆခုတ်ထစ်ပြီး ဒီလက်ဆောင်တွေနဲ့ ပိုင်းဖြတ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ရှင်လ
က်ဆောင်တွေကို ပြန်ယူသွားပြီး ရှင့်ခေါင်းထဲက မသေမချင်း မှတ်ထား
လိုက်၊ ကျွန်မတို့ စေတနာတွေကို ငွေကြေးလက်ဆောင်တွေနဲ့ ဘယ်
တော့မှ တန်ဖိုးမဖြတ်ပါနဲ့။ "

စကားအဆုံးမှာ ခမ်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ စကြိုလမ်းပေါ်မှာ
သူ ဒီအတိုင်း ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည် ထင်သည် ။

ခမ်း ဒေါသတွေကို ပြေအောင် အခန်းထဲရောက်မှ စိတ်ကိုလျှော့ချလို
က်ရ၏။ ဘယ်လိုရှေးရေစက်လဲ မသိ။ သည် လူ မျက်နှာကို မြင်တာနှင့်
ခမ်း ဒေါသထွက်နေတာ ချုပ်ထိန်းလို့ မရအောင် ဖြစ်နေသည် ။

စားပွဲပေါ်က ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ကာ အူကြောင်တုံးရဲ့ နာမည်ကို ခမ်း ရှာ
ဖွေကြည့်မိသည် ။

မောင်မိုးညို တဲ့ ၊ နာမည်နှင့် လူပုံစံကိုက တကယ့်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်နေသည် ။ လူပုံက ဖြူဖြူနုနု ပျော့တိပျော့ညံ့ ယောက်ျား ငယ်ငယ်ရွ
ယ်ရွယ်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် ဖခင်ဘွဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပြီ။

မိသားစု တာဝန်၊ ဖခင်တစ်ယောက် ဝတ္တရားတွေ ဒီအူကြောင် တုံး

လေး ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းမည် မသိ။

ရင်မောစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

အခန်း (၃)

O.G ဆရာဝန်မကြီး ဦးဆောင်သော ခမ်းတို့ ဆရာဝန်အဖွဲ့ လူနာ ဆောင်တွေ တစ်ဆောင်ပြီး တစ်ဆောင် ဝင်ထွက်ပြီး round လှည့်ကြည့် သည့် နေ့ကလေးမှာ ပဲ ခမ်း မှားယွင်းခဲ့တာကြီးကို သိခွင့်ရလိုက်ပါသည် ။

မောင်မင်းညို၏ ဇနီး နီလာခင်ရဲ့ ခုတင်ကို ရောက်ခဲ့ကြသည် ။ ခမ်း တို့ ကို မြင်တော့ နီလာခင် အပြုံးချိုချိုလေးတွေနှင့် နှုတ်ဆက်နေ၏။

ရင်သွေးတစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးစ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အားမာန်ရှိ မှုတွေလည်း ထိုအပြုံးတွေထဲမှာ ပါသည် ။ ခမ်းတို့ တွေ အောင်မြင်စွာ ခွဲ စိတ်မွေးဖွားပေးခဲ့ခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ခြင်းတွေလည်း ပါနေသည် ။

"နေကောင်းတယ်နော် သမီး"

O.G ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က ရင်းနှီးစွာနှင့် မေးတော့ အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ဆရာမကြီးရှင့်၊ သမီး ဆရာမကြီးတို့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

မိခင်နှင့် ကလေးနှစ်ဦးစလုံးကို ခမ်းတို့ တွေ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး လူ နာ မှတ်တမ်းမှာ O.G က မှတ်ချက်ပေးသည် ။

"အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းပါတယ်၊ နောက်သုံးရက်လောက်ဆို ရင် ဆင်းလို့ ရပါပြီ၊ အခန်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင်လာသော အမျိုးသားတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည် ။ လက်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အနက်ရောင်လေး တစ်လုံး ဆွဲကိုင်ထား၏။

အသားက ညိုညို၊ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့် ဆီမလိမ်းသော ဆံပင်တွေက မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် အမျိုးသားက ခမ်းတို့ ရှေ့မှာ ရိုက်ကူးစွာ ရပ်ရင်း

"ဆရာမကြီးတို့ ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အခုလည်း ဟောဒီ လက်ဆောင်လေးတွေနဲ့ ဆရာမကြီးတို့ ကို ကန်တော့ချင်လို့ ပါ ခင်ဗျာ၊ လက်ခံပေးပါ ဆရာမကြီးတို့ ရယ်"

လက်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကမ်းပေးရင်း ထိုလူက ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်တော့ ခမ်းတို့ တောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"အို မဟုတ်တာကွယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဒါဆရာမကြီးတို့ ရဲ့ တာဝန်ပါ၊ လက်ဆောင်တွေ မလိုပါဘူး၊ မင်း စေတနာကို ဆရာမကြီးတို့ လက်ခံ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်ကွယ်"

"ကျွန်တော် အရမ်း ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပါ ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချွေးနည်းစာလေးနဲ့ တတ်စွမ်းသလောက် ကန်တော့တာပါဗျာ၊ လက်ခံပေးပါနော် ဆရာမကြီး"

ငြင်းဆန်ခက်ခဲလောက်အောင် လူနာရှင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဇွတ်တောင်းပန်နေတာမို့ ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် အိတ်ကလေးကို လှမ်းယူလက်ခံလိုက်ရပါသည် ။

"မင်းရဲ့ စေတနာ ထက်သန်မှုကို ဆရာမကြီးတို့ အသိအမှတ် ပြုလိုက်တာပါကွယ်၊ ကဲ ကဲ နှင်းနှင်းရေ ဒါနမြောက်အောင် တို့ တွေဝေမျှစားလိုက်ကြတာပေါ့"

နာစစ်မလေး နှင်းနှင်း လက်ထဲကို ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့်က အိတ်လေးကို ကမ်းပေးသည်။ ။ အိတ်လေးထဲမှာ ရှိနေသော ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် ပန်းသီးလေး နှစ်လုံးထက် လူနာရှင်၏ စေတနာအတွက် ခမ်းတို့ ပီတိတွေ ပြည့်ဝနေခဲ့သည်။ ။

"အခုတော့ မင်း စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ မဟုတ်လား၊ မောင်မိုးညို ရှေ့ဆက်ပြီး မင်းတို့ မိသားစု ကျန်းမာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေကွယ်၊ ကဲ ဆရာမကြီးတို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ဟုတ်ကဲ့"

O.G ဆရာမကြီးနှင့် အားလုံး အခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားကြပေမယ့် ခြေလှမ်းတို့ မရွေ့နိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ခမ်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ခမ်းကို ပြုံးကြည့်နေသော နီလာခင်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်ကို ထွေးပိုက်ပြီး ကြည်နူးနေသော ကိုမိုးညို ဆိုသည့် ခင်ပွန်းသည်။ ။

ဒါဆို ခမ်း သိထားသော အူကြောင်တုံးလေးက ဘယ်သူလဲ။ နီလာခင်ရဲ့ ခင်ပွန်း ကိုမိုးညို မဟုတ်ဘူး ပေါ့။

ခမ်း မနေနိုင်တော့သည့် အဆုံး နှုတ်ကပဲ ဖွင့်မေးမိတော့သည်။ ။

"ဟို လေ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ ၊ ဒီက ညီမ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်တုန်းက လက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးတဲ့ သူကို မေးတာလား ဆရာမ"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဟိုလေ ညီမ အမျိုးသား ထင်ပြီး ကျွန်မ အတင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေမိတာ၊ သူက အူတူတူ လုပ်နေလို့ ကျွန်မနဲ့ တောင် ပြဿနာဖြစ်လုလုပဲ၊ အကြိတ်အနယ်ပဲ"

ခမ်း ရှင်းပြလိုက်တော့ နီလာခင် ခင်ပွန်း ကိုမိုးညိုက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ဝင်ရှင်းပြပါသည်။ ။

"သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပဲ ဆရာမရေ၊ ကျွန်တော်က နယ်မှာ အ လုပ်သွားလုပ်နေတာပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရသူပါ။ အဲဒီနေ့က ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာ ဗိုက်နာတော့ အဲဒီကျေးဇူးရှင် ညီလေးက ဆေးရုံကို လိုက်ပို့ပေးတာပါ"

"ဟင်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာမရဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မ ခွဲစိတ်ခန်းထဲရောက်တဲ့ အထိ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခအပြင် ဘာမှ ပါမလာတဲ့ အခြေအနေဆိုတော့ လိုအပ်တဲ့ အနီး၊ ပိတ်စ၊ အခု စားပွဲပေါ်မှာ မြင်ရသမျှ အဲဒီ မောင်လေးက စိုက်ထုတ်ဝယ်ပေး ကူညီပေးတာ"

ခမ်း အခုမှ ခုတင်ဘေးက စားပွဲလေးပေါ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။ စားစရာ မုန့်ဘူးတွေက အပြည့်။ ဓာတ်ဘူးတွေ အသုံးအဆောင်တွေ အားလုံးက အသစ်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ။

"တကယ့် ကျေးဇူးကြီးမားတဲ့ ညီလေးပါပဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်က လယ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ငွေကြေးလည်း မပြည့်စုံဘူး၊ အဲဒီ ညီလေးကပဲ ဆွေမတော် မျိုးမတော်ဘဲ ကုန်သမျှ စိုက်ထုတ်ကူညီသွားတာ၊ ကျွန်တော် ရှိသမျှလေး ပြန်ပေးတာတောင် လက်မခံဘူး၊ သူ မထင်မှတ်ဘဲ ပြုခွင့်ရတဲ့ ဒါနကုသိုလ်မို့ ခွင့်ပြုပါတဲ့ ဆရာမရယ်"

ကိုမိုးညို စကားတွေက ခမ်းခန္ဓာကိုယ်ကို သေးသိမ် ကျုံ့သွားစေသလား ထင်မိ၏။ တကယ့်ကို လေးစားစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ့ကို ခမ်း တစ်ပြားမတန်အောင် ပြောခဲ့မိတာ။

သေလိုက်စမ်း သွင်ခမ်းနား။ ထစ်ခနဲရှိရင် ထောင်းခနဲ ဖြစ်တတ်တဲ့ ဒေါသစိတ်ကြောင့် မှားခဲ့တာကြီးက ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ကိုယ်က မှားခဲ့တာ အမှားကြီး။ ဒုတိယတစ်ခါ ပြန်ဆုံတော့လည်း ပြောပစ်လိုက်တာ ရစရာတောင် မရှိ၊ တွေးကြည့်မှ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

"ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ကိုမိုးညိုတို့ လင်မယားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခမ်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ အခန်းဝမှာ ခမ်း မျက်ဝန်းထဲကို ရိပ်ခနဲ ဝင်လာသော အရိပ်လေးနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည် ။

သူ ။ အူကြောင်တုံးလေးလို့ ခမ်း ကောက်ချက်ချ သတ်မှတ်ထားသော သူ။

ခမ်းကို မြင်တော့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ ကော်ဖီရောင် အဲရိုးလက်တိုနှင့် အပြာရောင် ကွက်စိပ်ပုဆိုးကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

ခမ်းကို ကြောက်ရွံ့နေတာလား မသိ။ ခမ်း မျက်နှာတော့ ပူချင်သည် ။ သူကတော့ ခမ်း ရပ်နေသမျှ ရပ်နေဦးမှာ သေချာသည် ။

ခမ်း နားနေခန်းဘက်ကို ဆက်လျှောက်ခဲ့လိုက်သည် ။

အခန်းဝ ရောက်မှ လှည့်ကြည့်တော့ သူ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး

ခမ်းကို ကြည့်နေတာ တွေ့သည်။ ။

ခမ်း အကြည့်တွေကို ကြောက်နေတာ သေချာ၏။ ခမ်း ကြည့်မှ သု
တ်ခနဲ အခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ။

ခမ်းကိုများ တကယ့် ဘီလူး၊ သရဲ တစ်ကောင် ထင်မှတ်နေသည်
လား။ အင်းလေ ခမ်းပါပဲ။

ခွင့်လွှတ်ပါ အူကြောင်တုံးလေးရယ်ဟု ပဲ ခမ်း စိတ်ထဲက တောင်းပ
န်လိုက်ပါရဲ့ ။
